

kursu. Odvol. soud předložil spisy nejv. s. se zprávou, že se nepovažuje za příslušna rozhodnouti, poněvadž nejv. s. obnovil rozsudek prvního soudu bez výhrad a neuložil odvol. soudu, aby rozhodl o rekursu. Nejv. s. vydal usnesení, jímž se žalobce odkazuje na rozhodnutí dovol. s. obnovivší první rozsudek bez jakýchkoli výhrad.

Hellmer vidí v tomto postupu odepření právní ochrany žalobci a má zato, že obnovením rozsudku prvního stolice obživil útratový rekurs žalobcův a že měl tudíž nejv. soud se jím zabývat a o něm rozhodnouti.

Ehrenzweig naproti tomu zastává názor, že v rozhodnutí nejv. soudu, obnovivším rozsudek první, je nutno spatřovati nejen rozhodnutí ve věci, nýbrž i o nákladech (§ 50 c. ř. s.). Útratový rekurs žalobcův byl definitivně vyřízen zamítavým rozsudkem odvol. soudu.

Petschek vytýká, že procesní právo nezná »obnovení rozsudku« nejvyšším soudem, nýbrž že je v tom spatřovati nové rozhodnutí obsahově shodné s rozsudkem prvního soudu. Útratový rekurs žalobcův stal se rozhodnutím odvol. soudu bezpředmětným, poněvadž rozsudek prvního soudu změnou jeho, vyslovenou odvol. soudem, pozbyl v rámci řízení své funkce jakožto rozhodnutí. Proto nemohl nejv. s. o tomto rekursu rozhodnouti. Ale ovšem pochybil nejv. soud, poněvadž opominul ve svém rozhodnutí rozhodnouti i o nákladech prvního stolice, jak bylo jeho povinností podle § 50 c. ř. s. To mělo se státi bez jakéhokoli zřetele na útratový rekurs, poněvadž o seznámených útratách nebylo dosud rozhodnuto. Proto měl žalobce podle § 423 c. ř. s. žádati u nejv. soudu za doplnění rozsudku. — Toto řešení máme za nejsprávnější.

Sesílení ochrany osob, oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření přináší zák. ze dne 16. prosince 1930, č. 4 Sb. z. a n. z r. 1931. Ukládá se jím všem, kdo jsou právně zavázáni vyživovati, vychovávat nebo zaopatřiti jiného a nemají jmění nebo stálých příjmů, stačících k úplné úhradě potřebných nákladů, povinnost vykonávat podle možnosti a svých schopností takovou činnost, aby z jejího výtěžku mohli řádně dostáti svému závazku. O tom, kdo tak nečiní nebo pracuje u osoby blízké, platí pro stanovení a vymáhání jeho závazku, že byla smluvena mzda neb odměna podle předběžného jeho vzdělání a schopností, splatná v obvyklých obdobích, leč by zaměstnavatel prokázal, že nevěděl ani věděti nemusil o závazku zaměstnaného. Právní jednání odporující tomuto ustanovení jsou proti oprávněnému bezúčinná. Zaměstnavatel nemůže zejm. namítati, že vyplatil mzdu napřed, ani, že má vzájemnou pohledávku. Kdo umožňuje (poskytováním výživy nebo jiných prostředků) osobě výživou zavázané, aby si nehleděla výdělečné činnosti, je s ní zavázán rukou společnou osobě oprávněné za dávky příslušející jí za dobu, po kterou osobu k výživě zavázanou takto podporoval.

Jestliže se osoba zavázaná v posledních třech letech před soudním uplatňováním jejího závazku k činnosti shora naznačené zřekla

jakýchkoli majetkových práv nebo výhod, nebo své výdělečné činnosti bez důležité příčiny se vzdala, nebo ji zaměnila za méně výnosnou, přihlédne soud, když stanoví její závazek a plnění, k jejím majetkovým a výdělečným poměrům, jaké tu byly v době, než tak činila. Kromě těchto civilně právních ustanovení, má zákon i ustanovení procesuální (zajišťovací exekuce, věc feriální) a trestní. Kdo úmyslně nebo z hrubé nedbalosti neplní svoji povinnost vyživovati nebo zaopatřiti jiného, takže oprávněný je vydán nouzi nebo že musí, aby nebyl vydán nouzi, býti podporován odjinud, dopouští se přestupku, na nějž je tuhé vězení od jednoho týdne do 6 měsíců a ztráta volebního práva do obcí. Tento trestný čin se stíhá veřejnou obžalobou, ale jen na návrh osoby, mající právo na výživu nebo zaopatření a není-li svéprávná, poručenského soudu.

Bylo by si přáti, aby zákon měl účinek výchovný, vyburcoval svědomí a vzpružil smysl pro povinnost u těch, kdo zanedbávají své povinnosti živitele naproti těm, kdo jsou jim nejbliže.

Kdy bude vyhověno čl. VII. zák. č. 166/1930? Zákon ze dne 26. listopadu 1930, č. 166 Sb. z. a n., kterým se prodlužují a doplňují zákony, týkající se bytové péče, ustanovuje v čl. VII.: »Ministru sociální péče se ukládá, aby sestavil a ve Sbírce zákonů a nařízení vyhlásil znění zákona č. 44/1928 Sb. z. a n., jaké vyplývá ze změn předsevzatých zákonem č. 30/1930 a tímto zákonem.« Od vydání tohoto zákona (29. listopadu 1930) uplynuly tři měsíce, ale článek VII. cit. zákona dosud vyhověno není.

Čtvrtý sjezd čsl. právníků v r. 1934? Na III. sjezdu čsl. právníků v srpnu 1930 v Bratislavě bylo vysloveno přání, aby příští sjezd byl konán v Praze v r. 1932. Proti tomuto datu byly vyslovovány hned pochybnosti, opírající se o úvahy hlavně povahy technické. Nyní, zdá se, přibývá úvaha další, jež rovněž radí, aby sjezd byl konán až v r. 1934. Na tento rok připadají totiž s t é n a r o z e n i n y A n t o n í n a R a n d y. Randa předsedal prvému sjezdu českých právníků v roce 1904, v roce svých 70. narozenin. Bude-li konán příští sjezd v roce, do něhož spadá s t é n a r o z e n i n y tohoto vynikajícího českého právníka, bude to zároveň důstojnou a vhodnou příležitostí vděčné vzpomínky naň.

Soudy a jiné státní úřady. Nedávno uveřejnil pod čarou v L. Nov. Dr. A d o l f S t r á n s k ý své »Vzpomínky z dávných dob soudnických«. V úvodě srovnává soudy s jinými úřady těmito několika větami: »Moje vzpomínky na právní a hlavně soudní poměry ze sedmé a osmé dekády minulého století jsou nejpříjemnějším úsekem mého života. Stál jsem téměř po čtyřicet let v nejužším spojení se soudnictvím. A mohl bych jen potvrdit, že jsou soudcové elitou úřednictva. Jejich úřad a jeho atributy staví je nad ostatní byrokracii. Soudce má pro svůj úkol daleko jistější půdu pod nohama a proto i jeho krok je pevnější a určitější. Přivádí k platnosti jen zákon, a způsob, jakým to činí, je taktéž pevným zákonem předepsán. Není tu žádného místa pro libovůli, pro stranicví a pro jiné účely než pro oživení zákona. Nezávislost nahoru i dolů ozařuje